

Pohádkový příběh - březen

(Lenka Pavelčíková)

Je stále tepleji a sluníčko už někdy dokáže i pořádně zahřát. Jaro postupně přichází. Na zahradě u zahradníka Větvičky je to čím dál zajímavější. Ďapka každé ráno vyběhne na zahradu zkoumat, co je zase nového. Objevil už další kvetoucí rostlinky a všiml si, že sýkorky začaly prohledávat ptačí budky, co mají na stromech u branky, a vybírat si tu nejlepší. Také objevil, že ze záhonku u jezírka už vylézají květy narcisů, a v jezírku plavou nějaká drobná zvířátka.

Jedno hezké, teplé odpoledne zahradník Větvička nachystal několik truhlíků s hlínou. Dal je na verandu za okno na sluníčko a opatrně do nich vysel malinká semínka rajčat, salátu, kedluben a celeru. „Chci si rostlinky předpěstovat v teple na verandě, abych je mohl pak vysadit ven, až nebudou hrozit ranní mrazíky. Budeme tak mít dřív zeleninu,“ vysvětloval při tom Větvička přihlížejícímu Ďapkovi. Ďapka ho pozorně sledoval a přemýšlel, jak se asi z těch malinkých semínek stanou velké saláty, šťavnatá rajčata, kedlubny nebo velké bulvy celeru. To přece Větvička nemyslí vážně, to by byl přece hotový zázrak. Větvička ale vytušil, na co Ďapka zrovna myslí a povídal dál. „Vypadá to neuvěřitelně, že? V každém semínku je ukrytá celá rostlinka. Jen potřebuje dost tepla, světla, vody a živin aby vyrostla. Ze semínka nejprve vyroste malinký kořínek a maličké dva lístečky na krátkém stonku. Lístečky se postupně z hlíny vyklubou na světlo a stonek se začne vytahovat. Malinká rostlinka zesílí a narostou jí další lístky. To už ale naše rostlinky přesadím do pařeniště – musím ho už také nachystat. Tam jim bude teploučko a budou tam mít i dost sluníčka, vody a živin v půdě. Venku by se ještě mohly nachladit nebo dokonce zmrznout. Po nějaké době je pak z pařeniště vysadím ven a porostou, a porostou, až je někdy sklídíme na jídlo.“ Ďapka seděl jako přikovaný a poslouchal, ale moc tomu nevěřil. Když Zahradník dovyprávěl, Ďapka mu poděkoval za vysvětlení zašteknutím, je to přece slušně vychovaný pejsek, a vyrazili spolu ven.

Venku sluníčko hřálo a ve vzduchu bylo cítit jaro. Ďapka se zahradníkem Větvičkou se vydali na procházku po svém království. „Záhonky už jsou hezky oschlé, vysadíme už česnek a cibuli a vysejeme mrkev, petržel a taky ředkvičky – těch není nikdy dost. Co ty na to?“ obrátil se Větvička na Ďapku. Ten ale právě zahlédl vzadu u plotu nějaký pohyb a rozběhl se tam. Chtěl se podívat, co se tam děje. „Haló, haló, sousede,“ ozvalo se od plotu, ještě než tam Ďapka doběhl. „Mám tady navíc stromek angreštu a jednu malou jablůňku, nechcete je? Nemám už místo, kam je zasadit a musela bych je vyhodit.“ Byla to sousedka, která si s Větvičkou občas něco ze své zahrádky vyměnila. „Docela rád si je vezmu,“ odpověděl Větvička. „Vloni mi jeden keřík angreštu zašel a jabloň také někde dám, místa mám dost,“ a sousedka podala Větvičkovi malé stromky přes plot. „Děkuji, až budu mít sazeničky celeru a rajčat, dám vám jich pár na oplátku. Dnes jsem vysel semínka do truhlíku,“ Slíbil Větvička sousedce a rozloučili se. „Tak, a hned máme co dělat“, usmál se Větvička na Ďapku. „Stromky musím vysadit jako první, aby jim neoschly kořínky.“ Vzal rýč a vyryl velkou díru, že by se do ní Ďapka vešel i s chlupama. Do díry zatloukl dřevěný kolík a nalil půl konve vody. Pak tam postavil jablůňku, zasypal ji hlínou, hlínu pořádně přimáčkl a zase pořádně zalil. Nakonec stromek ke kolíku přivázal. „To aby tě

nezlomil vítr a rostl jsi mi hezky rovně.“ zabručel si Větvíčka pod vousy. S angreštem to udělal stejně. Ěapka mu při tom pomáhal s hrabáním díry. To totiž umí dobře.

Když stromky společně zasadili, pustili se do přípravy záhonků pro cibuli a česnek. Větvíčka vzal motyku a půdu na záhonku důkladně pokopal. Ěapka zatím v zubech přitáhl hrábě. Na čerstvě prokypřené půdě se mezi tím objevil starý známý kos a přehraboval se v hlíně. „Ahoj. Co tam hledáš?“ zeptal se Ěapka. „Jé ahoj Ěapko. Hledám tu něco k snědku. Už zdálky cítím vůni čerstvé hlíny a tam se vždy pro mne najde nějaká ta žížalka nebo červík. Stavím si už hnízdo a tak se potřebuji pořádně najíst.“ „Aha, tak ale rychle, my tady totiž budeme sadit cibuli a česnek,“ odpověděl mu důležitě Ěapka. Hned na to vzal Větvíčka hrábě, srovnal hlínu na záhonku a násadou v ní naznačil řádky. Pak přinesl sáček s malými cibulkami a stroužky česneku a nastrkal je do řádků v hlíně, hezky kořínky dolů na šířku dlaně od sebe. Nakonec řádky zahrnul. Hned vedle pak ještě společně upravili další záhonek a v něm opět Větvíčka udělal řádky. Sem pak vyseli semínka mrkve, petržele a ředkviček.

„A je to. Můžeme se těšit na úrodu v létě,“ řekl nakonec Větvíčka a s úsměvem si prohlížel záhonek. Ěapka po celou dobu ležel na okraji záhonku a s Větvíčkou si povídal. Občas zaštěkal, nebo zakňučel. Také se těšil, jak bude každý den kontrolovat, jak rostlinky rostou - jestli měl zahradník Větvíčka pravdu s tím, že z malinkého semínka, daného prostě do země, vyroste sama od sebe velká rostlina. To by bylo totiž opravdu velké dobrodružství.